

Mým spolužačkám z prvního stupně

Ahoj holky! Nevím, jestli vás ještě vůbec poznám. Poznáte vy mě? Vzpomínáte někdy ve třetí třídě? Když k nám začal chodit Michal? Jak byl strašně divný - divně se oblékal a říkal divné věci? Vzpomínám si, jak se proti němu celá třída spikla. Kluci na něj byli tehdy obzvlášť hnusní.

„Kde mám pantofle?“ ptal se Michal.

„Kdo dneska ještě říká pantofle?“ řekli mu. „Jestli je chceš, musíš si je najít. Přemýšlej. Když nejsou lady, budou asi v holčičí šatně. No nic. My už půjdeme. Ať nepřijdeme pozdě do třídy.“

Nechápala jsem, proč jsou na něj tak hnusní. I když se musím přiznat, taky mi to přišlo občas slupné. S vámi, holky, jsme tehle klíčící postřehování moc neřešily nebo se mi to alespoň nerádalo. Nedělaly jsme nic, jen jsme se smály. Nikdo o tom ale nemluvil. Přece nikdo neřekne a nepráská. Je to jenom mezi námi. Říci něco i jen nahlas mezi sebou by mohlo všechno porušit.

Jednou jsem se trochu zdržela v šatně a odcházela jsem až mezi posledními. Michal ještě hledal svoje pantofle. Dlouze, smutně a zoufale se na mě radíval. Bylo mi to nepříjemné, ale bylo mi ho i trochu líto. Nebyl to ale můj kamarád a ani jsem o to nestála.

„Pomůžeš mi prosím najít druhý pantofel? Jeden už jsem našel, ale ten druhý bude asi u vás v šatně. Pomůžeš mi prosím?“

Zoufalství v jeho hlase i očích. Trocha strachu. Ale hlavně bezmoc a osamělost se zračily v jeho tváři. Na takhle přímou otáčku jsem neuměla říci ne. Rozhlídla jsem se kolem, a když jsem si zkontrolovala, že už tam nikdo nevyšel, přikývla jsem a pomohla mu pantofel najít.

Od té doby si Michal myslel, že třeba můžeme být kamarádi. Znala jsem se i s jeho rodiči. Až teď mi dochází, jak sám si asi musel připadat. Přemýšlely jste nad tím taky někdy, holky?

Já se s ním ale kamarádit nechtěla. Nechtěla jsem, aby mě někdo viděl, jak se s ním bavím. Nechtěla jsem, aby se se mnou bavil. Nevěděla jsem, jak mu to vysvětlit, aniž by mě to stálo moc slov, námahy a selpřemáhání vstupoval do těžkých rozhovorů. Občas se na mě díval tak, že jsem začala mít strach, že by se mnou chtěl třeba i chodit (i když mi nebylo jasné, jak taková věc probíhá), a rozhodně jsem se s ním nechtěla jakkoliv sblížovat.

Naštěstí brzy opustil školu. Nevím ani, jestli nám řekli proč. Nevíte, holky? Každopádně jsem to chápala. Nikdo ho lady neměl rád, tak proč by lady zůstával? Přišlo mi to logické. Byl divný a byl to jeho problém, že? Všichni jsme měli ten pocit.

Problém pro mě začal až potom. Teď už vím, že ve třídách, kde se děje takové nefér věci se to stává běžně. Tehdy jsem si myslela, že to límhle skončí. Neshkončilo.

Holky, vy jste se asi začaly nudit nebo co. Nebylo z koho si dělat legraci a koho zlobit. Nikdy jsem nepochopila a asi nikdy nepochopím, proč jste si vybraly mě.